

LUCIFER

Supliment
de **OPOZIȚIE** al revistei
«Luceafărul»

15 aparce bilunar
anul II / 1991
8 pag. — 5 lei

AVÎNTUL IDIOCRAȚIEI

Ei da! Iată că se poate. Se poate ca, la un an și un sfert de la ceea ce se zice că ar fi fost o Revoluție, să auzim cu urechile noastre și să vedem cu ochii noștri cum iese de sub false dărîmături, mai țanțoșă ca niciodată, idiocrația comunistă. Făcută tot din băieți unu și unu (și, desigur, din fete pe măsură), care de care mai hotărît să ceară răsplată în aur pentru marile și îndelungatele servicii aduse ceaușismului victorios post-mortem, care de care mai dispus să apere libertatea de a fi tot ei la putere și democrația de a avea tot ei ultimul cuvînt. Ca orice idiocrat care se respectă, ei nu stau de vorbă cu oricine, chiar dacă e din nomenclatură, ei nu discută decît cu virtul piramidii, la ei vor să ajungă, întocmai ca odinioară. Lui vor să-i capteze bunăvoința și, spre deosebire de odinioară, chiar ajung, fără prea mari eforturi. Sigur că, precum li-i obiceiul, ceea ce îi doare pe ei mai tare și mai tare e țărișoara, de dragul căreia sînt gata să mărginească geografia cu ziduri nalte pînă la cer, ca nici pasărea să nu poată intra, darmită unghur; poate doar, dinspre mare, urmașul vestit al micuțului Wu-Wing, că el tare bine s-a înțeles cu regretatul. Dar știu ei bine, idiocrații noștri comunisti, că un zid se face din piatră pusă peste piatră, cărămidă peste cărămidă, așa că, deocamdată, adună pietre și culeg cărămizii. Și dacă tot au ei pietre la îndemină, de ce nu le-ar folosi și la altceva, de pildă la aruncat în cine nu le place? Și cine sau ce nu le place? Păi nu le place nimic din ceea ce nu e de-al lor, comunist cu grade, ochi albaștri, caracter de bambus, comportament de sihastru antediluvian. Așa se face că, deunăzi, un grup de actori, și mai ales actrițe, s-a cerut la Președintele țării și acolo altă treabă n-a avut decît să dea cu piatra în exact cea mai recucută valoare a teatrului românesc contemporan, regia lui Andrei Șerban, care, în vizuina celor din grup, ar fi dus de ripă Teatrul Național. Bravos, națiune! Și iar avem motive să ridem cu sughițuri... Și tot așa se face că, tot deunăzi, un alt grup, de data asta de scriitori, s-a cerut și el la Președinte — cam același care, cu ani în urmă, s-au cerut la celălalt Președinte, primul, pentru a propune o Uniune a Scriitorilor Comunisti (!!!) — și acolo, sigur că au discutat gravele probleme ale economiei și spiritua-lității naționale, în spiritul partinic de care n-au cum scăpa, și, bineînțeles, cu îngrijorare de patrioți incorupțibili. În fruntea-le, binecunoscutul democrat anticomunist și anticeaușist Adrian Păunescu! Din nou, bravos, națiune! Și iar avem motive să ridem cu sughițuri... Nu mă indoiesc că domnului Ion Iliescu nu-i va fi făcut prea mare plăcere întîlnirea cu monumentul de moralitate numit Adrian Păunescu, dar instituția prezidențială se cuvine să fie deschisă, nu-i așa, tuturor cetățenilor. Mă întreb însă, ce-o fi fost în capul droacei de consilieri prezidențiali cînd a înlesnit întîlnirea președintelui democrat al României cu cohorta idiocrației comunisto-ceaușiste. Mister absolut!

LAURENȚIU ULICI

NOI, DRACII

ÎNTRUCÎT SE ÎMPUNE
SĂ INTRĂM ÎN RÎND
CU LUMEA, VOM TRECE
LA ÎNSTAURAREA UNUI
IAD DE DREPT, UN IAD
CU FAȚĂ UMANĂ

Un document senzațional
**TESTAMENTUL
LUI CEAUȘESCU**

În pagina a IV-a

EROTIKON

„Să vă mai spun
că vă iubesc și
vă duc grija...”

Fragmente dintr-o scrisoare
de amor adresată de Adrian
Păunescu, președintelui Iliescu

MOTTO :
Și mină poporul spre „Vatră”.
La noi să ascult vijelia,
Căci crezul ne este de piatră :
Sic Ceontea ! Zic România !

Text adaptat

● De unde și până unde această modă secretă a „Vetrei Românești” de a nu permite presei să asiste la lucrările convenției sale naționale, de la Ploiești, din 2 martie a.c. ?

De unde și până unde ? Păi vă spunem noi : de la frica marei stat-major al „Vetrei” de a nu fi „surprins în pielea goală” (cum s-a exprimat textual dl. Radu Ceontea !) și până la acțiunea de ocultare a Adevărului (că „Vatra” și PUNR-ul sînt totuna, că dl. Radu Ceontea avea să fie reales președinte al „V.R.”, dar și președinte al PUNR, că, la urma urmelor, „Vatra” a devenit un partid, că disensiunile din sinul co-naționaliștilor noștri sînt din ce în ce mai supărătoare pentru fainilor și ceea ce s-ar auzi la Budapesta n-ar avea nimic de-a face cu onoarea... etc.).

● Domnul senator Vasile Moiş a intrat prin apariția sa meteorică și „Incongnito” (vorba maestrului Eugen Barbu, și aceea împrumutată tot de la Paustovski !).

Se bănuia, prin urmare, că Trustul politic FSN obləduiește — cum e și firesc, în cazul simțămîntului național ! — sub mantaua sa călduroasă trupul firav și golaș al „Vetrei Românești”.

Gurile rele și oficinele plătite cu forinți spun, însă, că dimpotrivă ! S-ar fi manifestat un dezacord sincer între cele două părți, care a dus la plecarea (incognitot ca la Barbu, Paustovski etc. !) Feseniei-Sale, dl. Moiş, spre sediul din București, unde se vor lua hotărîri drastice și pedepse importante.

● Cruda și inventiva noastră democrație a dezvăluit în timpul din urmă că pot avea loc fuziuni de tot felul, dar, în general, procesul trebuie să aibă loc între *ceva* și *alteceva*.

Unlunea „Vatra Românească” — ea însăși produsul sus-amintitului tip de democrație — a demonstrat, însă, un alt fel de fuziune : aceea dintre ea și ea însăși ! „V.R.” este, astfel, și unele de cuget și simțire strămoșească, și partid de opoziție și conține într-însa și un număr uriaș de membri : 6 milioane.

Prin urmare, ea are în frunte și un viitor președinte al țării. Și cînd nenorocirea va veni, va sosi, cu siguranță, pe calea aerului, un stoc masiv de cuvele pentru Palatul Cotroceni !

De unde ?

Cum de unde ?

De la Budapesta !

● Cei cîțiva reprezentanți ai presei au părăsit lucrările convenției Uniunii „Vatra Românească” împovărați de rușinea care i-a cuprins în urma diatribei d-lui Ceontea, ținută împotriva acelei „anumite părți a presei”, dar și de o cumplită datorie (în nici un caz morală !).

Despre ce e vorba ! La început, cînd nu sosiseră toți delegații, iar președintele demisionar încă nu-și terminase dușul în camera pe care o ocupa de cu o seară înainte, ziariștii au fost poțitiți în sală (după ce fuseseră legitimați, „ca la ușa cortului” adică atent și cu figura încruntată de către o falnică membră a „Vetrei”, amintind de tipul-robot al gospodinei feseniste), unde li s-a servit o cafea — ca, de altfel, tuturor celor prezenți. Or, dacă aceștia au achitat costul cafelei prin cotizație sau prin „unitatea de credință” e treaba lor. Ziariștii, însă, doresc să plătească nota de consumație în lei, undeva, la un ghișeu sau, dacă nu, chiar la sediul central al „V.R.”.

Și aceasta repede, pînă nu se mai devalorizează moneda națională și trecem la plata în forinți !

Sau te pomenești că li se va pune poprire pe salariu, prin amenzi S.R.I. ?

● Consecvent cu principiul său de bază „Linge în sus și scuipă în jos”, Adrian Păunescu ni se redescoperă același personaj (deloc controversat) care știe că de la mesele mari, fie ele schimbate din cînd în cînd, se poate obține cîte un oscior. După ce s-a gudurat ani mulți pe lingă stejarul din Scornicești, recidivează acum — e un fel de a spune — și se tirăște pe burta, schelălăind, și-n jurul plopului din Oltenița. Spre edificare, dăm citeva citate dintr-o scrisoare (confidențială ?) adresată președintelui.

„Ați luptat cu tirania, ați pierdut douăzeci de ani — vai cei mai frumoși ! — în tăcere și sub amenințare”.

„În seara în care m-ați sunat am fost fericit regăsindu-vă tînăr și deschis spre îndreptarea a tot ce e de îndreptat”.

„...vă mulțumesc pentru claritatea poziției dumneavoastră față de ireversibilitatea soartei Ardealului”.

„Nu le răspund (ziarelor n.n.), domnule președinte, și nu pot deveni adversarul dumneavoastră pentru că se potrivește să cred același lucru (ca și

are talent și pentru lătrături, dar cu urletul stă mai prost. Foarte bine, dacă se trezește vreun prunc, amenințat mereu cu lupul de mama lui, s-ar putea să nu se sperie prea tare.

● Radu Ceontea, redobîndind vechi pasiuni, vine neinvitat la televiziune și-și toarnă colegii de senat, încît nici acum nu știm dacă nu le-a făcut cumva chiar un serviciu. Cît privește stujele sale, se pare că faptele încep să vorbească despre un anume cumul.

● Bravul nostru președinte Ion Iliescu nu scapă prilejul să mai efectueze o vizită de lucru printre țărani, pentru a-i lămuri de eficiența ceapeurilor. Deh, e greu să vezi destrămindu-se sub ochii tăi comunismul, cînd în tinerțe ai luptat atît de mult să-l desăvirșești și să-l consolidezi !

● Cîțiva condeieri, în criză de popularitate, speră să și-o redobîndească tulburînd apele la Uniunea Scriitorilor. Și-au anunțat deja demisia, într-o „anumită presă”, ca să-l cităm pe dra-

● POVEȘTEA POVEȘTILOR „VETREI ROMÂNEȘTI” ● ADRIAN PĂUNESCU RECIDIVEAZĂ ● ION ILIESCU ÎN AVANGARDA COOPERATIVIZĂRII ● SECURITATEA PRINTRE NOI ● LEUL ÎNCEPE SĂ DEVINĂ CONVERTIBIL ●

cu Ceaușescu n.n.) în aceleași ritmuri, în aceeași dorință de echilibru”.

„Eu cred în inspirația dumneavoastră și rog oboseala dumneavoastră să nu vă dea nici un sfat”.

„Eu țin minte ce gîndeai dumneavoastră atunci (în epoca de aur — n.n.), domnule Iliescu, eu vă am în memorie vertical și netemător”.

„Să vă mai spun că vă iubesc și vă duc grija, domnule Iliescu ? Trăiți atent, trăiți inspirat !”.

„Și vă mai rog ceva : cîștigați alegerile. Vă rog frumos. Ce-ar fi să mă ascultați ?”

Pentru că l-a rugat frumos Adrian Păunescu, domnul Iliescu a cîștigat alegerile. L-a ascultat deci și ceea ce a urmat se știe. Ceea ce nu știm e pe cînd vor apare niște poezii dedicate cîrmaciului iubit, fiindcă etapa scrisorilor de dragoste nu presupune o prea mare artă. Or, în omagii prezidențiale, Adrian Păunescu greu poate fi întrecut. Nu-i vremea pierdută, fiindcă unde a aruncat mia poate cheltui și suta. Dacă nu cumva vrea să se concureze doar cu sine însuși...

● O agenție de impresariat, pre numele ei „Mondo Muzica”, lipește pe toate gardurile un afiș cît toate zilele : „De ziua ta i-ți dăruiesc toate florile din lume”. Oare n-ar fi bine ca să-i dăruiască (femeii, iubitei) și o gramatică impecabilă ? Darul contează mai puțin, felul cum îl oferi, mult mai mult. Or, în acest caz, strălucitoare e doar „perla” gramaticală.

● După ce a rezolvat toate problemele și disputele care frămîntă astăzi suflarea românească, parlamentului nostru îi mai rămăsese una singură : folosirea lui ă din a. Rînd pe rînd și-au dat întîlnire la microfon specialiști ad-hoc (n-a lipsit, bineînțeles, nici comicul vestit al parlamentului Ștefan Cazimir), activiști, pompieri și condeieri ca spinoasa problemă să nu mai înțepie pe nimeni, nici la ochi și nici la... urechi. Rezultatul nu-l cunoaștem încă și nici nu ne prea interesează. Cînd țara arde, baba (era să zicem moșii) se piaptănă.

● Molipsindu-se de la Lucia Popescu Moraru, Florin Silviu Ursulescu, ajuns la unul din microfoanele radioului „România Actualități”, tot noaptea tîrziu, cînd dorm copiii, face ca toți dra-cii (adică asemenea nouă !) propunînd și difuzînd melodiile pe undele medii și lungi. Ne place cum se pisicește,

gul nostru președinte, deși ceva concret n-au întreprins. Alții șantajează pentru a obține anumite avantaje, pur electorale. Cap de serie și model de conduită civică (!), Florica Mitroi pare să-i fi contaminat. Cu un asemenea lider, zău că merită să înserezi : nu știi dacă la capătul drumului vei ajunge cu toți banii în pungă și, eventual, neviolat.

● Cu puțin timp în urmă, mai exact în preziua lui 8 martie, ne-am temut că avem vedenii : dintr-un album, bine legat și regizat, sub generoasele reflectoare ale televiziunii, ieșeau una după alta doamnele. Cică senatoare și deputate. Nu le-am numărat dar, oricum, erau destul de multe, și nu participau chiar toate la festin. Urmărind noi cu voluptate cronica parlamentară, nu le-am prea văzut în săli. Oare au fost cooptate între timp în cele două camere sau pregătesc în camerele alăturate cafelele ? După cum s-au prezentat și s-au exprimat, a doua supoziție e mai convingătoare.

● La magazinul I.D.M.S. din Șoseaua „Ștefan cel Mare”, printre autoturismele „Toyota” și motocicletele „Kawasaki” se strecoară volumul „Poezii cenzurate” de Adrian Păunescu. Neputîndu-ne dumiri în ce categorie „auto-moto-velo-sport” poate fi încadrat produsul ce se cam dezumflă de la o zi la alta, nu înclinăm a da crezare unui binevoitor aflat în fața unității, care spunea că s-ar fi reintrodus vinzarea condiționată. Păunescu vinează toate canalele să se vîndă oricui și oricum, fără să bănuiască faptul că „eticheta” sa spurge tot ce atinge.

● Bancnotele imperialiste, atît de hulite în perioada trandafirii ortodoxă, cînd oamenii de bine urlau cu convingerea că „Dumnezeu ajută și fără valută !”, pun tot mai multă stăpînire pe economia românească plecată la piață. E adevărat, de cînd cu licitația la bancă, brînza și ceapa nu se mai vînd pe dolari, banii verzi au devenit însă indispensabili pentru procurarea unor obiecte de strictă necesitate. Chiar și Vatra Românească, pe cît e ea de aprinsă și oricît de multă plîne ar da (vorba senatorului Dumitrașcu), trebuie să-și estompeze elanul patriotic și să scoată la magazinele De Foseca dolarii dacă vrea hîrtie igienică și vată pentru membrele sale. Dacă nu, barba domnului senator mai sus numit nu e indestulătoare.

● Leul românesc pătrunde masiv în lume, și asta fără nici o legătură cu demersurile oficiale privind convertibilitatea sa. Leul e ca românul, se adaptează oricărei situații : dacă nu corespunde valoric, îndeplinește perfect parametrii de volum și greutate. O monedă de 10 lei (care se vinde la negru cu 40) înlocuiește cu succes o marcă și poate fi utilizată în Germania la metrou, la automatele pentru dulciuri, bere și țigări, la telefon. Dacă leiul au invadat Europa, monedele de 25 de bani din nichel sînt ideale pentru călătoria cu metroul new-yorkez. După Europa, ne stă la picioare America. Atunci cînd o luăm la bani... mărunți.

● Tocmai cînd respiram ușurați că au apărut ghiociei și am ieșit din iarnă, purtătorul de cuvînt al guvernului, Bogdan Baltazar, ne-a atras atenția că zbenguiala noastră e prea pripită. N-am depășit încă perioada de tranziție, așa că, la iarna viitoare, a doua a acestei perioade trandafirii, va fi cum a fost, ba și mai mult decît atît. Agentul termic își va relua activitatea subversiv-destabilizatoare și va face ravagii, mai ales în București, unde se termină conductele de gaze venite de aiurea (din Ardeal sau de la ruși). Atenție deci la unguri, ruși și agen-turi : continuă războiul (la) rece.

● Ca să nu se piardă o veritabilă tradiție națională (vezi „Daciada” și „Cîntarea României”) propunem decernarea unor diplome de „Fruntași în întrecerea legislativă” pentru membri guvernului, care au cîștigat competiția în fața Parlamentului cu scorul final (în momentul citirii raportului primului-ministru) de 90 (pentru miniștri) la 49 (legi pentru parlamentari). Dacă n-ai bătrîni în astfel de cazuri, nu te mai osteni să-i cauți. Ce te faci însă cînd aceștia îți stau pe cap ? Pierzi. Și nu doar la mustața lui B.B.

● S-ar părea că George Marinescu a întreprins de curînd o vizită în America Latină. Însoțitorul său de cuvînt ar fi fost Petre Roman, fericit să stea alături de marea vedetă a timpurilor noastre, care, într-o singură zi, a cuvîntat pentru două dictaturi : 22 decembrie 1989. Dacă-l ajută Dumnezeu, fie el și Dumitru, o apucă și pe a treia. Sperăm că atunci nu va debuta cu greva tăcerii.

● Rugat să explice profunzimea sintagmei controversate din finalul raportului Petre Roman — *altă formulă guvernamentală* — Bogdan Baltazar a emis mai multe ipoteze, concluzia finală putînd fi aceea că fiecare poate s-o ia cum îi convine. Iată, în sfîrșit, un model clasic de transparență.

● După agresarea plină de entuziasm a unor ziariști în Piața Universității, a urmat aplicarea constituției redactorului șef de la „Memoria” Banu Rădulescu. L-a completat Petru Creția. Devastarea ziarului „Cașavencu” ca și intimidarea lui Dumitru Mazilu la Geneva se înscriu în aceeași linie. O știre de ultimă oră : și profesorul de la Filologia bucureșteană, Cornel Mihai Ionescu a cunoscut binefacerile minci (lungi ? vigilente ?) noii noastre revoluții. Nu singur, ci alături de fratele său, care se află și acum internat la spitalul nr. 9. Judecînd după un ascemenea peisaj revoluționar, putem deduce că, nu peste multă vreme, vom avea din nou oaspeti în Capitală : se înțelege, un fel de mineri. De data asta vor trebui să-și perfecționeze stilul, și să nu se arate cu nimic mai prejos față de „specialiștii” din București care, iată le deschid de la o zi la alta un front de lucru.

MICHIDUȚA

ȘEDINȚĂ ÎN RAI

Un colț din grădina Raiului. Sub un copac stufos, un grup de sfinți stau relaxați pe iarba veșnic verde. De la o mäsufă improvizată — un fel de tribună — Sfințul Petru conduce lucrările.

SFINȚUL PETRU: Sfințiile Voastre, v-am convocat într-o ședință fulger, pe toți cei care răspundeți în Rai de secțiunea română. Cuvioșile Voastre, sintem la pământ! Planul la suflete, pe graficul de intrări, este sub orice nivel. Ce naiba, Doamne iartă-mă, se întâmplă cu zona aceasta? Dacă și în trimestrul următor mergem în același ritm, ne pierdem posturile... vreau să zic locurile în calendar.

SFINȚUL EUSTATIU: Prea Sfințe, de când cu liberalizarea prețurilor, de când cu democratizarea, cu deschiderea spre Europa, s-a dus pe apa simbetei toată munca noastră de educație, precum și propaganda audio-vizuală. Toți muritorii aleargă după căpătuială. S-au înmulțit furturile, tâlhăriile, violențele de orice fel, cum bine zicea în raportul său și domnul ministru de Interne. Dacă nu se iau mäsuri imediate, dacă nu se întărește Poliția, ne ia dracu pe toți.

SFINȚUL IPATIE: În plus, Necuratul, îi ademenește cu valută. Le flutură pe la ochi dolari, băuturi spurcate străine, care smintesc mintea, și mirșavele alea de țigări ambalate în cutii frumoase colorate. E firesc ca ei, oameni păcătoși și proști, să se ducă după Duce-se-pe-pustii și să nu înă la noi, care nu le putem oferi decât lei devalorizați, lămiți acrită și fasole bătută la 100 lei kilu. Cerem Parlamentului Ceresc să ne aloce și nouă, din bugetul pe anul în curs, fonduri cât mai mari pentru a redresa situația, cât de cât.

SFINȚUL PAISIE, trezorerul: De unde, măi dragă, că n-avem bani nici ca să ridicăm o troiță la Universitate! Folosiți-vă de Televiziune, de emisiunea „Viața spirituală”, nu-i lăsați să bată acolo apa în piuă, numai cu sobor de preoți care doresc să se vadă pe micul ecran, întru folosul lor personal. Faceți propagandă, nu stați!

SFINȚUL SOFRONIE: Eu zic să

treceam la mijloace de constringere. Ilie să mai trăsnească pe ici pe colo, Mihail și Gavril să-și mai zângâne armurile...

SFINȚUL PETRU: Fără violențe! Trebuie să fim în consens cu Guvernul, care uzează numai de mijloace pașnice. Nu vă luați după ce scriu ziarele de opoziție, despre 14—15 iunie anul trecut. Minciuni ale Satanei. Guvernul e cu noi! El vrea, săracul, să-i vadă pe cât mai mulți cetățeni în Rai. De aceea a și pus prețurile pe care le-a pus la alimente; să-i oblige la posturi, la verdețuri.

UN SFÎNT BĂTRÎN care nu aude bine: La Verdeț!

UN SFÎNT MAI TÎNĂR (ca să schimbe subiectul): Să folosim mass-media! Să scoatem un ziar liber!

SFINȚUL PAISIE: Nu ține! Majoritatea au dat sau au să dea faliment.

SFINȚUL TÎNĂR: Atunci o televiziune privată!

SFINȚUL PAISIE: Costă. În plus, Poșta nu ne dă canale de emisie. Ce, prea cuviosului Rațiu l-a dat? Sau preocuposului Țiriac?

TOȚI (în cor): Nu le-a dat!

SFINȚUL PETRU: Atunci?

SFINȚUL IUDA: Atunci... folosim liste falsificate. Când ți le cere „Din-sul”, care tot e bătrîn și nu vede bine, le arăți matale pe alea mai vechi, de pe vremea lui odiosu’.

SFINȚUL PETRU (indignat): Mă înveți la neadevăruri, Iudo? (pe gânduri) :Eu știu ce să zic?... Oricum, ar fi o soluție. (nehotărît): Poate că ar fi cazul să mă reped personal pe Pământ, să văd cu ochii mel...

SFINȚUL PAISIE: Vai de mine! Păi știți ce cheltuială înseamnă o deplasare în zilele noastre? Al socotit cit e hotelul? Cit e trenul? Cit e avionul? Cit e o masă la restaurant? Cit e o sticleuță cu vin? Excluz, Sfințe Petre! Tot soluția cu mistificatul rămîne valabilă. S-a practicat și la alegeri și o să se mai practice mult și bine. Parcă ce mai contează un fals... pentru Eternitate!

DAN COJOCARU

Psihopatologia grăuntelui de drac

Încă din cele mai vechi timpuri, fondul de oase și limbă draco-get-beget a constituit pentru vecinii dracilor o amenințare continuă, prin suma de diferențe care se manifestă încă și în zilele noastre.

Să luăm, de pildă, situația bozghiarilor. Ei sint o populație sosită călări de pe la marginile Infernului. Pe cînd dracii — așezați gospodărește pe teritoriul lor național de cînd hău, de pe vremea marelui Cazan de Răsărit — se ocupau cu agricultura, creșterea albinelor și mineritul.

Prin urmare, iată o primă diferență: bozghiarul vin călări, pe cînd dracii se consideră o nație statornică. Această opoziție a declanșat o alta, și mai cumplită: primii s-au numit dintotdeauna un popor nobil, cu sfinț național și cu singe albastru, pe cînd dracii au rămas, cum e și firesc, lipiți de glia strămoșească, adică iobagi, dar și-au creat repede o epopee națională despre oierit și destin.

Alte diferențe: ei — blonzi, dracii — bruneți; ei — luți, dracii — molcomi; femeile bozghiare — focoase, femeile dracilor — drăcoace... ș.a.m.d. Acuma, credem că lucrurile s-ar fi rezolvât în această direcție, căci, în urma sutelor de ani de conviețuire, s-a probat nu o dată că amestecul de singe s-a făcut demn, civilizât și igienic. Cele două nații și-au delimitat bine marginile țării lor, deși destui bozghiaari au rămas să trăiască prietenește cu dracii. Singura chestiune cu ade-vărat serioasă și nelămurită pe deplin era cea a manualelor și firmelor de deasupra magazinelor.

Și și acesta era un diferend minor între draci și bozghiaari, dacă cineva de la Serviciul de satanerle draco-get-begetă nu și-ar fi adus aminte că, dacă două popoare vecine și prietene trăiesc în liniște și pace, ele sint suspecte. Și, pentru a îndepărta susoiciunile, a hotărît să creeze o organizație care să-i adune pe toți dracii înfierbîntați de groaza bozghiarilor.

Zis și făcut! I-a dat numele de „Gheena drăcească”, l-a confecționat stegulețe, ecusoane și filiale, i-a așezat pe frunte un pictor de icoane (!) —

pentru a crea derută și frică în rîndul bozghiarilor —, apoi a lăsat-o în plata Domnului... (care din ei, nu știm bine nici astăzi, căci ne lipsesc izvoarele!).

Rezultatul se vede acum de la o poștă infernală: și dracii și bozghiarul se uită cu minie și dezgust unii la alții, se arată cu degetul (pe rîni!), își strigă blestemății, acuzîndu-se reciproc de intenții diabolice.

Și toate acestea, în timp ce, în spațele lor, așezată pe fotolii comode, cu paharul cu whisky și cu pachetul de „Kent” pe masă, SATANERIA-SA agită cuvinte străvezi și promisiuni grandilocvente, așteptînd ca grăuntele de drac din aluatul național să se umfle pînă cînd „l-o lua dracu”!

FLORIN TOMA

Pelticele de la Radio

Întotdeauna mi-am dorit să viu vedetă de cinema, teatru sau de televiziune. Nu este puțin lucru să te vadă cineva pe micul ecran în fiecare seară. Ei bine, pentru că nu am putut fi nimic din toate acestea am început să mor de invidie. Am invidiat înții crainicele, pe urmă mi-am dat seama că ele nu au nici o vină, săracele, spun și ele ce li se suflă și dacă nu li se suflă tare o stîlcesc pe parcurs, dar își dau silința mai ales alea bătrîne și urite de care ne-am săturat de vreo 15 ani. După aceea am început să invidiez redactorii de televiziune de sex feminin. Astea citesc mai fluent, că trebuie să mai dea cu nasul și prin ziare și fac exerciții, în schimb n-o scot la capăt cu numele propriu strălucite și cu substanțivele flora. Pentru chestia aia cu „apartheid” am auzit vreo zece interpretări. Cel mai tare o invidiez pe Gabriela Neagu. Nici școală n-a făcut, nici tînră nu e, nici frumoasă, nici măritată și totuși este bînuită că ar fi făcut „Ștefan Gheorghiu”, că nu are decît 40 de ani, că a fost sosia Eleinei Coașescu și că ar fi nevasta unuia Neagu, de la Externe. După ce mi-a trecut și această personală invidie și asta numai pentru că mi-am dat seama că și Răzvan Teodorescu o invidiază pentru că altfel de ce i-ar face concurență mereu la ritmicitatea aparițiilor, am început să le invidiez pe ziaristele din radio. Astea neștiute de nimeni, nevăzute mai ales, bîntuie prin toate domeniile de acti-

vitate ale societății românești iar pe urmă vin pe post și trîntesc cite o perlă de-ți ia răsufllarea. Într-o bună zi de ianuarie, pe la ora prînzului, ce-mi este dat să aud în spațiul unui „Radiojurnal”, difuzîndu-se? Un reportaj despre lipsa uneltelor în agricultură. Citez: „Va fi fericit țaranul care va mai găsi în ograda sa o lopată de lemn pentru a-și lucra pămîntul, a-

cest spațiu mioritic de pe care acum el, țaranul (s.n.) lipsit de unelte necesare nu-și mai poate agonisi mirabila sămîntă”... Am dedus că respectiva voce de coloratură care recita chestia asta a uitat poezia lui Blaga și a improvizat cite ceva. Oricum la redacția „Actualități Radio” se află echipa cea mai șugubeață. Dintr-un fel de dialog al surzilor, purtat între două

absolvente ale facultăților prescurtate „Ștefan Gheorghiu” și „Maxim Gorki”, este vorba de Maria Filipescu și Viorica Ghiță Teodorescu (pe numele ei neconspirativ Eufrosina Ghiță) — asta din urmă este în radio din vremea Anei Pauker — dialog difuzat la emisiunea de maximă audiență „Răspundem ascultătorilor” ne-a atras atenția o secvență de tipul: „Ce ne mai oferi din cultură Viorica? Eu nu am decît două gînduri, unul al marelui nostru poet și scriitor Octavian Goga și altul al lui Eminescu”... Și mai departe, vorbind despre un spectacol bucureștean: „Eugen Ionescu ar fi trebuit să facă parte din Academia Română pentru că se trage din Mantaua lui Gogol și atunci nu-i așa?... Întrebare: „Cu ce trebuie să vină la microfon un bun reporter, Viorica?” Răspuns: „Cu o opinie personală valabilă și pentru asta trebuie să aibă un bun interlocutor”... Dialogul care m-a fascinat a continuat cu recomandări culturale de tipul: „Un text mai puțin teatral stă la baza unui spectacol foarte teatral pentru că așa l-a gîndit regizorul... De exemplu, la un moment dat actrița, Rodica Popescu Bitănescu se află în brațele unui spectator hi, hi, hi”... Și în sfîrșit aceeași reporterită frenetică declară într-o altă ediție a emisiunii „Răspundem ascultătorilor”: „Am să vă fac cîteva recomandări culturale repede ca într-o fugă de Bach”... Cu altă ocazie ziarista noastră, exponențială pentru lipsa de cultură a colegilor din zona aceea, recomandă cu aplomb o expoziție

în termenii următori: „Aceste tapiserii sint respirări cum ar zice N. Stănescu. Vă rugăm să veniți neapărat la această expoziție de nivel european, internațional am putea spune; intrarea este pe lingă casa de bilete a Teatrului Național”. Omniprezentă, doamna în chestiune asistă și la spectacolele muzicale și coregrafice despre care ne informează că sint „bune”, „extraordinare” și „foarte bune”. La spectacolul Companiei Orion, am fost invitați cu insistență pentru că ni se vor prezenta „Virstele Omului”, în buna tradiție a baletului românesc. Ei, cum să nu invidiez o asemenea ziaristă care vorbește toată ziua fără să spună nimic și mai are și trei nume. Mai există acolo o doamnă care se ascunde după trei nume și care nu prea înțelege ce-i cu politica și cultura, cu economia și Academia, dar în rest este femeie cumsecade și apare zilnic pe post sub denumirea de Adriana Călian Frățeanu — nume achiziționate și păstrate pentru rezonanța lor ilustră: un frate ziarist la Cluj pe care nu trebuie să-l uităm și un soț antrenor pe care ni-l reamîntește doamna ca să ne intre în cap. Eu o invidiez pentru modul calin în care incurcă știrile pe post și pentru accentul francez pe care-l are. Și chiar nu înțeleg de ce mor eu de invidie din cauza asta, pentru că pe primul ministru, care vorbește în toate limbile pămîntului și are exact accentul potrivit pentru fiecare, nu-l invidiez deloc!

LIANA COJOCARU

NOI, DRACII

TESTAMENTUL LUI CEAUȘESCU

Draci, tovarăși și pretini,

Subsemnatul N. Ceaușescu, de profesie secretar general al P.C.R., președinte al României Socialiste și cizmar cu 1/4 de normă, în deplinătatea facultăților mintale, las ca moștenire întreaga mea avere pe care am agostit-o în timpul vieții, după cum urmează :

Teza 1 – Titlul de „Cel mai iubit fiu al poporului” și „Erou între eroii neamului” aceluia care mă va urma la cirna țării, cu condiția ca el să fie desemnat prin alegeri libere și într-o proporție de peste 80%.

Anexă la teza 1 – prin legea cumulului de funcții îi las și ordinul de „Miner de onoare”.

Teza 2 – Titlul de „Erou al noii Revoluții agrare” tuturor acelor care vor vota noua lege funciară.

Teza 3 – Alte ordine și medalii, foștilor mei tovarăși de luptă și viață : Ion I., Alexandru B., Dan M., Silviu B. și alții.

Anexă la teza 3 – În caz că distincțiile nu vor ajunge și pentru cei neenumerați aici, se vor crea altele noi.

Teza 4 – Vilele de pe lângă Palatul Primăverii, precum și toate imobilele deținute de mine și de către familia mea, nu le las nimănui, deoarece oricum și le va lua cine trebuie.

Teza 5 – Palatul Cotroceni îl las la dispoziția Spitalului nr. 9.

Teza 6 – Canalul Dunăre-Marea Neagră, București-Dunăre, ș.a.m.d., le las acelor care nu vor fi de acord cu politica de partid și de stat și vor atenta la integritatea țării, destabilizând întruna.

Teza 7 – Radioteleviziunea Română o las cu bine. Nu însă și o anumită parte a presei.

Teza 8 – În memoria tovarășei mele de viață, cit și a mea personal, las toată seria volumelor de „Contribuții” la dispoziția tuturilor acelor academicieni care dintr-un motiv sau altul nu au avut răgazul să scrie ceva pină la ora actuală.

Teza 9 – Festivalul național „Cântarea României” îl las în seama foștilor mei cîntăreți de curte : Adrian Păunescu și V. C. Tudor. Pe Eugen Barbu îl numesc în fruntea „Daciadei”.

Teza 10 – Pe Leana nu v-o las. O iau cu mine.

Teza 11 – Restul familiei îl las pe miini bune.

Teza 12 – Toată valuta depusă în țară și în străinătate o las acolo unde este.

Teza 13, 14, 15 (din iunie) – „Să munciți, să nu gândiți !”

Alte teze și anexe – Din păcate nu pot lăsa nimănui „Scrisoarea celor șase”, deoarece nu o găsesc nicăieri.

Datată astăzi,
L. S. Descifrabil
N. Ceaușescu

Pt. conf. ALEC MACRI

În editura Ianus a apărut lucrarea „Noi, dracii” a reputatului profesor doctor docent Iusuf Constantinescu. Monumentala operă reprezintă o inovație în materie de tehnologie tipografică : pentru a evita reproducerea pădurilor, lucrarea s-a tipărit ca palimpsest pe foile cărții, „cărțile” la care și autorul a contribuit. Curățirea paginilor s-a făcut cu tehnologia de vîrf iar exemplarele sunt achiziționate de marele editor științific cu 1 000 dolari bucata. „Mica publicitate”. Banii rezultați din vânzarea volumului vor fi utilizați pentru fundarea unei fundații : „Fundația legionarilor patrioți ai neocomunismului Renașterea”. (H.G.).

SUNT ȘI DRACI VERZI, PARDON, TRACI

— câteva considerații —

Sigur, ochiul dracului, banul, convertibil, e din epoca modernă verde, după culoarea dolarului : dar nu numai la ochiul dracului voiam să mă refer eu aici, nu, ci la întregul „corp” ! Corp de gardă...

? Mai la obiect, vreau să mă refer la năpirlirea foștilor legionari regionali (de dinainte de 1944, vorba ceea, nu de „legionarii” domnului Ion Iliescu), legionari puși pe construit omul nou cu diplome de absolvire, date, eventual, de Fundația Europeană Drăgan (Josif Constantin), Omul nou comunist pină la 22 Decembrie 1989, omul nou neocomunist după... Va să zică : Noi, dracii...

Pardon. Să vedeți... Sunt cam împrăștiat... Primeam la Biblioteca Județeană Vrancea, unde am lucrat pină la Revoluție, primeam gratuit o publicație **Noi, tracii** (colegele de serviciu o pronunțau permanent „Noi, dracii”) din Italia, care apărea în românește de 18 ani la Roma ca organ al CENTRO EUROPEO DI STUDI TRACI, scoasă bineînțeles de unul dintre „cei mai viteji și mai dreپți dintre tracii”, Prof. dr. Josif Constantin Drăgan, cine altul ? Și eu, acum, de ce să mint, cînd sosea prin poștă „Noi, tracii”, furam pentru copilul unui vecin timbrele italiene de pe plic... Dar iar am divagat : ia să mă concentrez... Viteaz și drept, așadar acest domn Josif (Vissarionovici Stalin ?), nu atît de pe vremea cînd era el din Garda de Fier, cit de pe cînd făcea

colaboraționism cu totalitarismul comunist românesc („de la totalitarismul fascist, la totalitarismul comunist”), securitatea ceaușistă îndeosebi avînd slăbiciune pentru domnia sa... Bun... Sigur, eforturile gazetărești „istorice” și financiare ale prof. dr. Josif Constantin avînd acoperire în „slujirea patriei noastre și a adevărului istoric” (adevărului chiar ? Nu se poate), după cum semna domnia sa la 31 decembrie 1986 într-un editorial : cum altfel ? Ceva foloase secrete putînd să tragă, ce naiba, de pe urma colaboraționismului său fățiș cu epoca de aur ceaușistă... Aur am zis ? Intrebați poliția secretă...

Năpirlirea dracului, pardon, tracului legionaro-colaboraționist-ceaușist J. C. Drăgan abia după Revoluția din Decembrie 1989 avînd să-și dea în stambă în vederea tuturor, odată primit cu pupături de tovarășul președinte „provizoriu”, inițial, apoi „ales al țării”, alt drac ales de îngeri, pardon, trac, Ion Iliescu, primit să i se aprobe deschiderea unui post de televiziune particular în România, consternînd Opoziția și pe manifestații din Piața Universității care cereau și ei același lucru, dar nu li se aproba, și să editeze publicațiile editurii „Europa Nova”, cu foielele ei de scandal de teapa săptămînalului „România mare” (oare ce draci or fi finanțînd Fundația asta „masonică”, o scursură ? Dracii, pardon, tracii de la S.R.I. ? Numai ei ? Premierul Petre Roman declara de curînd că „nu vede ce acuză ar fi” dacă ar participa la

Fundația asta... Bravo ! Cu „bani spălați”, „reciclați” prin mai vechile și mai noile rețele F.S.N.-isto-P.C.R.-iste ?), foiele cu titlurile „Națiunea”, „Mileniul III” sau „Dacia literară”, ultimele două moarte din start, iar **Națiunea** contestată, foiele progubernamentale, neocomuniste cu totul întimplător, conduse în țară de cine credeți ? De vajnicul „securist” de serviciu din literatura română (cine ar putea să uite serialul său „luceferist”, perfect orchestrat de torționarii Infernului Comunist, dedicat exilaților români și dizidenților din țară ce îndrăzneau, prin publicații și cărți sau prin postul de radio „Europa liberă” să critice imbecilitatea totalitaristă de la noi), Artur Silvestri ? Cine putea să fie mai potrivit ?

Egal în grad lui Corneliu Zelea Vadim Tudor, dracul, pardon, tracul (e drept, un pic mai închis la culoare) Artur Silvestri venind și el să dea azi o mîna de ajutor blestemului autohton de a ne fura permanent căciula, resentimentari, proști, plătînd polițe adevăratelor conștiințe românești și lingînd papucii turcești ai tartorilor neocomunismului...

În vîrfurile scenei, în spatele aceleiași cortine de fier, găurite, stînd pe un tron de pe care, după ce te scoli, trebuie să tragi apa, mă scuzați, cine ? „Președintele” dracilor, pardon, tracilor, prof. dr. Josif Constantin Drăgan, verde încă : la vîrsta sa...

LIVIU IOAN STOICIU

DRACII

Dracilor, cât sînt ei de negri, tot li se mai pune uneori pata — albă? — în care iată, ne-am „implementat” și noi, îngerii, și vă putem anunța următoarele: la Palatul Cotroceni unde cîntă cucu(veaua) au început să declame Menestrelii de Curte Veche: Păunescu, Răpeanu, Vulpeștii, Săraru și alți „ocnași”. Vor cîcă să li se mai arunce și lor din cînd în cînd cite un os din grădina Uniunii Scriitorilor. Din păcate li putem anunța că le-a ronțăit faimosul cățel Pako pe toate. Și fără să i se ceară lătrături.

Astfel îi vorbi glasul cel întunecat de atîta lumină:

„Spre deosebire de oameni, dracii o imagine mult mai exactă asupra lui. Ceea ce pare, în mod obișnuit, a fi evidentă, este o manieră drăcească de a face binele cu sila. Iar înger nu e acela e face binele, ci acela care nu poate e rău. În văzduh e o biată pasăre că-oare. În iubire e un asexuat neputinș. Iar în lumea peste care umbra mea de anasîna celei mai originale de-ații, înger înseamnă a fi apolitic. Tu trebuie să le cauți tovărășia. Tăcerea adormitoare te va deprima. Vorbele mătăsoase și fără rost îți vor încilci nțile. Penele lor vor foșni strîmb pes-frumoasa ta blîniță împielită. Ferește-te, îți spun, de apolitici...”

Drăcușorul porni la drum; și tot merd îl potopi dorul după zburdalnicele idușii care atîta înveseleau talpa-iadu. Dar privind nostalgic spre marginea imului, văzu deodată un alai, apropiinșe cu zarvă mare. Și deodată își aminti, zîndu-le strigătele, văzîndu-le pancare colorate și bucurîndu-se de frenezia de topăiala lor, de frumoasele zile de ădată. Încît se repezi printre dînșii, argînd țanțos și răcînd toate cele, cît ținea gura. Jos cutare! Ba și mai jos tare! Cu cît mai jos, cu atît mai bine, idea drăcușorul. Dar bucuria lui se stîndeodată, zărînd un afiș mare pe care ia: „Cartel de syndicate — organizație olicică”. Amuți, privind în jur cu spaiș, apoi se trase într-o parte, căutîndu-le urmă, cu vorbele tartorului sunîndu-i ureche.

Ferește-te de apolitici și de tăcerea lor ormitoare... Încît Nichipercea, pătit am de viclesugurile lor, se sfii să calce în locurile liniștite, iar oamenii molmi îi stîrneau bănuiele. Și iarăși, deodată zări un pîlc de oameni, cu fețe învîrsate și cu priviri crîncene. Un strașnic bor de preoți mergea pe dinaintea lor, delnițînd. Chiar dacă mirosul de aghiază îi dădu tremurici, Michiduță cîntă spre cu admirație. Și cu codița țanțosă pe ate, se amestecă în valma lor. Ce-i aici? atra Românească... Îmi place, se bucură

drăcușorul, iar ceilalți îl bătură pe umăr, prietenește. Ce fel de politică faceți? Noi nu facem politică, auzi, înfiorat. Sîntem apolitici... Drăcușorul se făcu mic, coada i se muie ca o macaroană fiartă, subțîndu-i-se între picioare. Se ghemui într-un colț și șezu ascuns, pînă ce se înde-

ÎNGER ȘI DEMON

părtară. Apoi înălță rugi de mulțumire către Savaot, care-l scăpase de îngerii cei apolitici.

Toată dimineața dădu Ucigă-l toaca de tot felul de alaiuri de apolitici nărașași. Încît spre amiază, cînd lumina îl potopi, se trase mai la umbră, să moțăie. Dar nu-i fu tihna prea lungă, căci se simți scuturat și o namilă se îndesă în el, apro-

piîndu-și fața puhavă. „Scoal!” Drăcușorul se frecă la ochi, nedezmăcîc. „De ce? chițăi. Nu-i voie să dormi?” „Acuma nu-i vreme de dormit! Strigă, mai bine, jos Iliescu!” Drăcușorul privi, fără să înțeleagă. Celălalt îi înfipse o labă păroasă în gît. „Nu strigi, ai? Care va să zică, faci politică...” Bietul Aghiuță privi înspăimîntat spre îngerul cel apolitic, buhăit și nebărbierit, cum îi vîntură pumnul pe sub nas. Și nu scăpă pînă ce nu primi vreo două, mai îndesate. Fugi, fugi, înfricoșat și șonticăînd, pînă ce ajunse într-un loc senin, plin de scaune capitonate, de vorbe mătăsoase și de tăceri adormitoare. Se gîndi, înspăimîntat, că ajunsese în marea sobor al apoliticilor, de care marele Belzebut îl îndemnase să se ferească. Ba chiar ridicau cu toții mîinile la cer și căutau cu priviri smerite, spre un altul care psalmodia la tribună. „Fie-vă milă...”, se jelui drăcușorul. Fie-vă milă, domnilor îngerii... Apolitchiile voastre...”

„Noi nu sîntem îngerii! se răsti unul. Sîntem parlamentari. Oameni politici!” Oameni politici..., repetă drăcușorul fericit, de-ai noștri... Și în liniștea aceea pogorîtă odată cu politica, peste genele lui se lăsă aceeași arîpă grea ca peste cei din jurul lui. Încît ațpi, cuprins de beatitudine, cuibărîndu-se pe un fotoliu catifelat, printre ei.

VARUJAN VOSGANIAN

URMUZ

Cică un ex-președinte
Nu mai avea nici-un dinte
Și l-a rugat pe Satan
Să nu-l bage la cazan.
Satan sta în parlament
Și mai trăgea cite-un Kent
Necunoscînd că Lenau
Nu se teme de „bau-bau”.
„Robin Hood! O, Robin Hood!
Strigă el ca un zălud

Nu mai trage pe țaran
Că te vede vreun jandarm”
Robin Hood scoase un pom
Din grădina lui Ion
Și-a zis: „Tot pe loc, pe loc
Să răsără alt talcioc!”

MORALA

Dobermanul sau Koranul.

ROMULUS SĂLĂGEAN

Satan cel Negru și solii

Intr-o sală-ntînsă, neagră și drăguță
Stă pe tron de cranii domnul Michiduță.

E ședință mare, ține de un ceas.
Dracii beau din Borsec și se cată-n nas.

Foste securiste le aduc cafele.
Au fundiță-n coadă și pe umeri stele.

Iar deasupra, lumea fiind într-o mișcare,
Purtători de vorbe vin să se coboare.

Stau și ei la masă să se concentreze,
Cu Ucigă-l crucea să colaboreze.

Li întînd decretul, Lucifer citește,
Face-o adnotare, dinții și-i scobește.

Apoi zice: „Frontul, nu mă îndoiesc,
Are în vedere un proiect drăcesc.

Ceea ce-mi propune îmi convine mie.
Li susțin puterea pentru veșnicie!”

La aceste vorbe dracii au purces
Să scandeze zdravăn ca la un Congres.

Iar B.B., trimisul, iute s-a grăbit
Să ia microfonul și-astfel a grăit:

„Tu, ce-n noaptea morții stele n-ai aprins
Strălucești ca osul după ce e lins.

Tu, întunecime, fă un semn măcar
De bunăvoință din coada de măgar.

De ne dai sugestii noi te ascultăm
Și-apoi cu grabire le implementăm”.

Dracu-și viră gheara-n părțile dorsale,
Și, după gîndire, zice printre bale:

„Măi băieți, soluția este: nici un țîrg!
Care face grevă — bateți-l cu sîrg.

Care se opune, închideți-i pliscul.
Dacă ieșe groasă, îmi asum eu riscul.”

Solii pupă laba și-apoi se retrag.
Lucifer privește spre ai săi cu drag.

„Fraților — le spune — astăzi pe tot anul
Noi la drăcovenii depășit-am planul

Comuniștii aștia, răi și plini de vicii,
O să ne aducă numai beneficii.

Singura problemă, urmăriți și voi,
E să nu devină mai spurcați ca noi.”

Și după acestea, printre aclamații,
Michiduță trase două emanații.

RĂZVAN CORA

Lucifer către bobor

Viața asta-i bun pierdut
Cind ai atitea de făcut.
Eu nu mai vreau să fiu călău
La comuniști ! Destul de rău
Că azi și alții s-au născut
Dar morți ? Pe capul tău ?

Din zei de-am fi scoboritori
C-un SRL sintem datori !
Dar comunist cind ai murit,
Flăcău sau moș ingirbovit
E tot un drac, că-n iad cobori !
Prea mulți de chinuit !

Lucrează dracii murmurind
Și sindicatul, de curind,
Imi cere sporuri. Și e drept.
Dar de la rai eu tot aștept
Instrucțiuni în primul rind.
Dar azi nu mai accept !

Că a tăcea și lași știu,
Dar dracii cer : cine e viu
Triat să fie scrupulos
Și, numai foarte rar, în jos
Cu bon de fapte în sicriu,
Să fie pus frumos.

Chiar dacă-l cheamă Ion sau Dan
Să aibă-n mină cite-un ban.
Că noi aici ne-am săturat
De comuniști ce trec pe blat.
Un milion pierd eu pe an
La secția „Traversat”.

Că-i Dac, Roman — eu nu m-apuc
Cu ei !... Și, de-ar veni șontic
Chiar Sașa cu al lui sobor,
I-aș întreba ce dracu vor !
Că eu pe gratis nu-i mai duc !
Să stea-n senatul lor.

Și-acum, tovarăș, o să-nchei
Cerind la Sfintu Petru chei
De pe la noi capacități
Că iar stau bolșevicii hoți
La coadă, adunați pe chei,
Dracu să-i ia pe toți.

Eu nu mai am nimic de spus.
Cel mult o să mă duc pe sus
Și, dacă nu rezolv nimic,
Demisionez și plec un pic
Într-o vacanță în Apus
Că nervii-mi sint pe dric.

HORIA GÂRBEA

ROLUL PRINCIPAL

RAPORT al Asociației Destabilizatorilor și Trădătorilor de Țară

Venind în întâmpinarea tuturor celor sereinteresate de organizarea, activitățile și perspectivele Asociației, în condițiile intensificării luptelor neostradale pentru acaparea fostei, actualei și viitoarei puteri în statul de drept, culcat, drept, culcat, drept, pe loc repaus ! facem ce facem în mod public.

Începută în condiții de ilegalitate atit între cit și în afara granițelor ghimpate ale României, mișcarea noastră a captat oameni de rău din toate mesele și mediile sociale. Multă vreme (pină cind ?...) ea a fost atent supravegheată de către organolepticii Odiosului. Cu toate acestea noi și-ai noștri am reușit să ne infiltrăm printre ei și-ai lor pină într-atit încit acum aproape nu reușim să ne mai deosebim unii de alții. O eventuală istorie a trădării și destabilizării pe aceste meleaguri în ultima jumătate de veac va trebui să țină seama de complexitatea problemei, dezvăluită cu precădere după cădere. Astfel, în vreme ce minerii din Valea Jiului, studenții din Iași, muncitorii din Brașov organizau ample mișcări menite să zdrobească puterea, la sinul ei cald și foarte bine hrănit se cuibăreau șerpilii. Dintre aceștia unii aveau clopoței (de coadă), alții ochelari (de cal), alții stele (de general), alții valize (de diplomat). Ba chiar unul s-a dovedit a avea picioare (de ghips).

Au existat și destabilizatori particulari: Mircea Dinescu, Ana Blandiana, Doina Cornea. Dar și Eugen Barbu, V.C. Tudor, A. Păunescu, etc., maiștri în diversiune. Ei ridiculizau puterea prin laude excesive pe față, dar stringeau, pe spate, milioane, pregătind astfel viitoarea economie de mahala. Dacă pastorul Teocheș a strins în fața casei sale citeva sute de oameni, preoții noștri au aprobat demolarea bisericilor în scopul vădit de a redescoperi tradițiile ortodoxe de nunți, boțezuri și inmormintări-viteză. O intensă și deloc neglijabilă forță destabilizatoare a constituit-o permanent Ministerul de

Interne cu eșalonul său de elită, Miliția. De la sectoristul care putea fi oricind înfilit în bucătăriile restaurantelor unde-și bea cinzeaca, își rumea friptura și-și umplea porthartul, pină la anchetatorul penal care bătea (palma cu bișnițarii, panacotarii sau springarii, se poate spune că miliția a fost permanent sarea și tarhonul, cizma și bastonul, umbra și vestonul acestui popor.

Dintre formele de diversiune subteatrală, balsmasată și paravanmilitară putem enumera :

- albia golită de apă dulce a riului cu același nume.
- emisiunea T.V. „Floarea din grădina” seria D. D.
- greva companiei „Cosmonaut Prunariu”, Erou al Muncii Socialiste în spațiul extraterestru.
- demitizarea lui Florin Mitu.
- acordarea unei burse de studii în străinătate fiicei primului ministru Petre, fiul lui Walter. Amindoi, aproape Roman.
- implementarea.
- împărțirea țaranelor la pământ.
- ratizarea ambasadei de la Ankara.
- lansarea concursurilor naționale „Cu sau fără mască, tot un drac” și „Luați mina de pe buba”.
- ș.a.m.d.

Menționăm că din lipsa unor date concludente privind uscăturile nu ne putem încă pronunța asupra pădurii. O comisie însărcinată face însă cercetări amănunțite și va elabora cel mai tirziu pină la Sfintu’ Așteaptă o dare de seamă din care va rezulta cu claritate dacă și-a dat seama. Sau nu.

Pină atunci, Asociația, Destabilizatorilor și Trădătorilor de Țară — secția română își rezervă toate drepturile de autor absolut necunoscut. Prezentul Raport va fi reluat la postul de radio Europa e Liberă marțea și vinerea la aceeași oră.

DE LEGAT, ADRIAN PÂRVU

EA : Dragule...
EL : Mda.
EA : Se pare c-am căpătat un rol.
EL : Duci tava, sau apari treizeci de secunde și anunți că bunica e bolnavă, sau...
EA : Un rol adevărat, dragule.
EL : Nu neg că ai picioarele cele mai lungi din Ferentari, că de-aia te-am luat, dar asta n-ajunge să-ți dea un rol serios.
EA : Nu glumesc, dragule.
EL : Te pomenești că ți-au dat zece minute întregi.
EA : Mi-au dat rolul principal. (Tăcere. El se ridică în capul oaselor, o privește și se freacă la ochi).
EL (rece) : Te-ai culcat cu vreunul din regizorii ăia libidinoși. Altfel nu se explică. Știi bine că pină și pompierul teatrului ar juca mai convingător decit tine, dacă l-ar pune cineva s-o facă. Știi la fel de bine că nu există regizor în spațiul carpato-dunărean care să...
EA : Uite că... s-a găsit unul.
EL : Dacă, între timp, nu l-au pus în cămașă de forță. Era beat ?
EA (se ridică, demnă ; scotocește în poșetă. Scoate o hirtie cam mototolită, semnată și parafată) : Poftim ; asta-i contractul.
EL (citește) : Scrie negru pe alb : rol principal. Nu înțeleg nimic.
EA : Pricepi sau ba, chestia e că l-am căpătat.
EL : Mă rog, și cam despre ce-i vorba în filmul ăsta ? (Tăcere). Aha : e unul documentar. Fumatul dăunează, sau altă timpenie similară.
EA : N-ai nimerit.
EL : Vrei să spui că-i artistic ?
EA : Aăă... Firește.
EL : Dacă tu joci rolul principal, n-o să mai fie, cind va fi gata.
EA (jenată) : Știi, e ceva... hm... mai, cum să zic...
EL : Nu cumva apari goală, în vreo secvență ?
EA : Arta cere sacrificii, dragule.

EL : Ei nu, că asta n-am s-o... Da' ia stai puțin : cit ai fi de decorativă, n-ar strica un film întreg s-apari un minut, două, goală pușcă. În rest tot trebuie să joci.
EA (și mai jenată) : De fapt, nu-i vorba de un minut, sau două, ci...
EL : Doar n-o să stai goală tot filmul. Decit, poate, dacă turnați Adam și Eva.
EA : Filmul se petrece în zilele noastre.
EL : Presupun că la Costinești, pe plaja nudiștilor.
EA : În București, dragule.
EL : Cum dracu', în București ?
EA : Într-o vilă superbă, aparținând unui tânăr bine făcut, dar cu gusturi, hai să spunem, mai exotice.
EL : Cum se numește, de fapt, filmul ăsta ? (EA îi șoptește citeva cuvinte la ureche. Se aude sunetul unei palme viguros aplicate). Sper că nu-ți imaginezi că am să accept să joci într-o porcărie de-asta pornografică. Și de cind, mă rog, se toarnă la noi așa ceva ?
EA : Păi, din moment ce intrăm în Europa...
EL : Și, adică, crezi că am să accept să fii filmată culcându-te cu imberbul ăla bine făcut ?
EA : Păi nu chiar, că numai mimăm. Nu-i un film pornografic, ci unul de educație sexuală, instructiv, util tinerei generații, care în anii sinistrei dictaturi...
EL : Tinăra generație se descurcă și fără obscenitățile voastre. Cum dracu' speri c-am să fiu de acord, fie și numai să mimezi, goală, în brațele ăluia, o oră și jumătate ?
EA : Numai o oră. Restul va fi, înțelegi, acțiunea. (Încă mai jenată) : Și apoi, nu-i nici un pericol : lui, ca să spun așa, nu-i plac femeile. Își joacă rolul, că arta cere sacrificii, da-n rest...
ADRIAN SOCACIU

LER CAMSAR (ARMENIA)

Scrisoarea țarului Nikolai către Ulianov-Lenin

Foiletonul de mai jos, aparținând unui reputat scriitor satiric armean, i-a adus autorului prigoana pînă la sfîrșitul vieții sale. Ler Camsar (1888—1965) este pseudonimul literar al lui Aram Tovmasian, care a abordat exclusiv genul satirei, în formele ei cele mai variate: schiță, foileton, miniatură, dialog, epigramă, panseu. Scrisoarea țarului Nikolai către Ulianov-Lenin a apărut în numărul din 11 martie 1918 al publicației armenesti „Horizon” din Tiflis. Ca urmare, autorul ei a făcut douăzeci de ani de închisoare și deportare, n-a avut drept la muncă, de două ori i-a fost confiscată arhiva literară. Abia după moartea lui Stalin a fost reabilitat, dar, din cauza acestui foileton, continua să fie persecutat: nu era publicat, nu primea de lucru, nu i se dădea pensie, n-avea locuință.

Din exil, țarul i-a expediat lui Lenin o scrisoare lungă, din care spicuim fragmente:

„Dragă Lenin, tovarășul meu de idei, cu inima plină de bucurie aud zăvănit despre realizările tale. De cînd am fost deportat, am avut în permanență grijă: n-am lăsat un urmaș înaintea de a pleca în exil. Acum, sînt mulțumit că tu, luîndu-mi locul, îmi continui cu toată priceperea opera. Mi-a produs o deosebită satisfacție mai ales arestarea lui Burțev. Ferecă-l bine pe șobolanul ăla, care n-a făcut altceva decît să publice cu nerușinare secretele monarhiei. Dacă reușești să-l prinzi pe Kerenski, dă-mi de știre: o să mi se ușureze inima la auzul arestării rivalului meu. Neapărat să-l spînzuri.

Iartă-mi întrebarea: dacă aveai idei atât de apropiate de ale mele de ce, în locul domniei mele, te țineai deoparte și nu colaborai cu mine? Dacă, în ziua detronării mele, te-ai fi aflat în Rusia, sînt sigur că n-aș fi avut parte de nenorocirea asta. Oricum, sînt fericit că izbunarea mea este în mîinile tale de încredere. Poți să te folosești pe deplin de poliția mea secretă, care s-ar putea să fie cam dezmembrată, dar, dacă o reorganizezi, e în stare să-ți ofere informații inestimabile.

Unde-i acum Purișkevici? Găsește-l ori pe el ori pe Markov, te poți purta deschis cu ei, sînt prietenii mei și, prin urmare, și ai tăi.

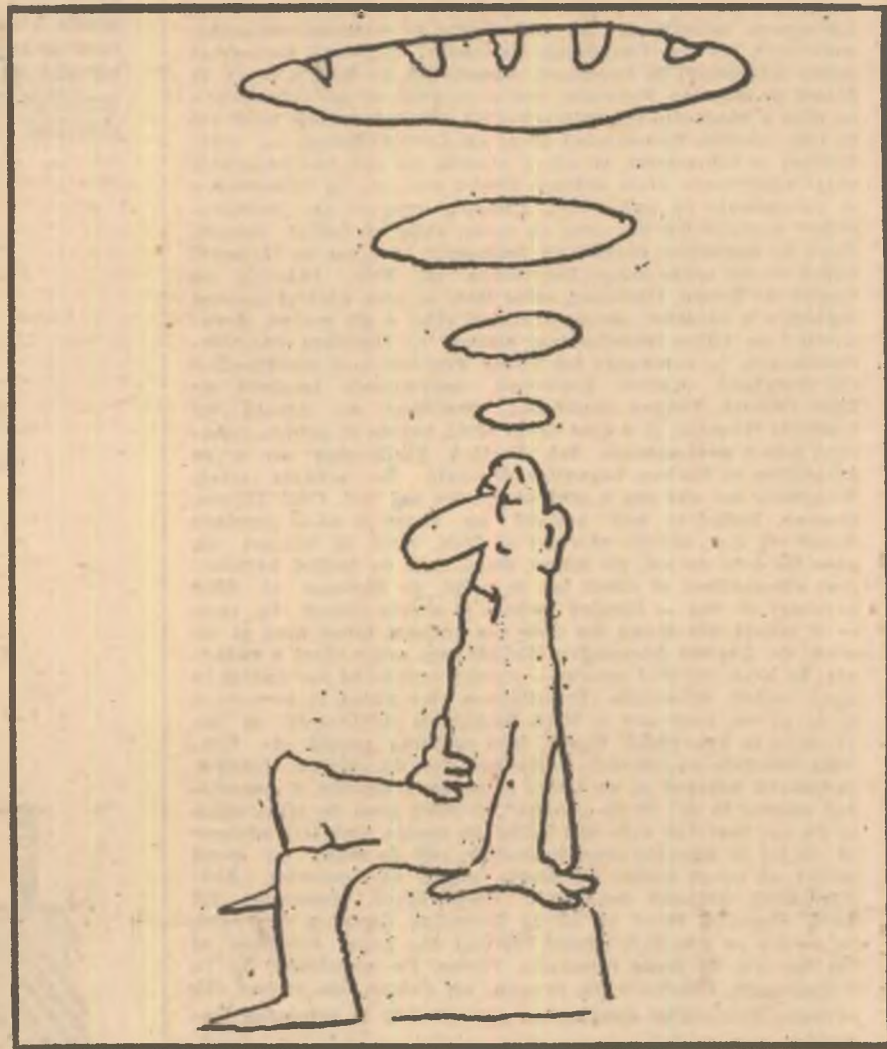
Am auzit că tu îi împuști pe vinovați. Eu, de obicei, îi spînzuram. Doar în privința asta ne deosebim, dar nu-i decît o problemă minoră de tactică, ea nu ne poate despărți. Amîndoi avem

ca obiectiv nimicirea revoluționarilor, fie prin spînzurare, fie prin împușcare — e totuna.

Te-ai autointitulat președinte al comisariatelor. Trebuie să spun că nu-i tocmai o denumire potrivită, e preferabil să te numești țar decît comisar. Deși, la drept vorbind, de vreme ce funcția e aceeași, denumirea poate să fie oricare, însă vreau să zic că titlul de țar mi se pare mai plăcut decît cel de comisar.

Am citit scrisoarea lui Gvozdev. Scrie că, pe vremea mea, a fost arestat de șapte ori, dar suferințele pe care i le-am pricinuit eu sînt glume blînde pe lîngă cele îndurate de la tine... În legătură cu asta, vreau să spun că-i o minciună sfruntată, care-mi știrbește onoarea. Eu i-am pedepsit întotdeauna cu curaj pe cei vinovați și la fel de aspru ca și tine, numai că, asta-i drept, eu nu dezbrăcam oamenii în închisoare, în schimb făceam lucruri pe care tu nu le faci. Gvozdev și cei de teapa lui vor să arate că noi am fi acționat în direcții diferite, însă declar că între activitățile noastre nu era deosebire nici cît un fir de păr. Eu l-am împușcat pe Schmidt, tu — pe iunkerii; eu am violat-o pe Spiridonova, tu — un batalion de femei. Și eu am vrut să mă împac cu germanii, și tu vrei să faci la fel... Ah, ah!... Dragă Ulianov, inima mi-e plină de durere, aș vrea s-o deschid în fața ta, dar nu m-ajută condeiul...

Întreaga-mi viață m-am străduit să elimin din țară toate partidele politice, toți cei care gîndesc altfel, pe toți oamenii originali, să desființez libertatea conștiinței, a opiniei și a credinței, dar n-am reușit, căci metodele mele de constrîngere erau primitive, iar pedepsele — diletante. Tot la doi ani spînzuram un om, și pe-acela cu o frînghie putredă, care se rupea, și, după tradiție, condamnatul era eliberat. Tot la trei ani deportam un ocaș în Siberia, cel mult pe zece ani. Ce, se-ncălzește Siberia cu un om trimis acolo o dată la trei ani? Firește că nu. Văd, însă, cu entuziasm că tu ai mecanizat pedepsirile și, într-un minut, așterni la pămînt, cu mitraliera, sute și mii de oameni. Și-apoi, atît de mulți oameni ai deportat în Siberia, că ies aburi de-acolo, și ocașii, nemairezistînd căldurii, au deschis ușile și ferestrele Siberiei, pentru ca din zona toridă să pătrundă un pic de răcoare...

„Tu, dragă Lenin, tu ești omul pe care l-am căutat. Îți pun la dispoziție toți jandarmii și spionii, ca să-i utilizezi în trebuință.

Altfel, ce mai faci? Ce-ți mai face soția? Dacă Rasputin ar fi trăit, fără doarială că i-ar fi făcut o bucurie soției tale, așa cum odinioară i-a făcut plăcere soției mele.

Îți string mina, îți doresc succes și... mor.

Cu salutări cordiale,

Nikolai.

P.S. Am uitat: nu s-ar putea să ai dispoziție să vin la Petrograd? Cred că nu mai e nici o primejdie pentru soarta mea, de vreme ce toți revoluționarii se află în pușcărie. În orice caz, îți încredințez problema asta. Dacă vei considera că e prematur, nu-i nimic, mai aștept cîteva zile.”

Prezentare și traducere de SERGIU IAN

— E groaznic, am crezut că ești bogat și cînd colo... tu nu ai nici după ce bea apă!

— Iubito, doar ți-am spus înainte de nuntă că tu ești totul pentru mine!

— A fost un carnaval oribil, se plînge dimineață fiica, mamei.
— Dacă a fost oribil, atunci de ce te-ai întors acasă de-abia dimineață?

— Pentru că nu mi-am putut găsi costumul în dezordinea aia.

Într-o societate, un domn povestește: „În tot orașul cred că a mai rămas un singur bărbat neincoronat.”

— Și cine-i ăla? întrebă curioasă soția lui.

Traducere: MARINESCU ANCA

C.P. BROWNE (S.U.A.)

O poveste de dragoste

— Nu, William Barker, nu poți avea mina fiicei mele pînă cînd nu îi vei fi egal în bogăție și poziție socială.

Cel care vorbea era un bătrîn semeț, de vreo șaiszeci de ani, iar persoana căreia i se adresa era un tînăr arătos, de douăzeci și cinci de ani.

Cu o înfățișare tristă, tînărul se retrase din impunătorul conac.

II

Șase luni mai tîrziu, tînărul se afla din nou în prezența bătrînului cel semeț.

— Cum! Dumneata din nou aici? strigă bătrînul, furios.

— Întocmai bătrîne, exclamă mîndru William Barker. Iată-mă aici, egalul fiicei tale și al tău.

Gura bătrînului se strîmbă a dispreț. Un zîmbet batjocoritor îi lumină trăsăturile reci: cînd, deodată, aruncînd cu violență pe masa de marmură din mijlocul salonului un teanc enorm de dolari, William Barker strigă:

— Uite! Privește această bogăție! Și mai am încă de zecă ori pe atît! Ascultă, bătrîne! M-ai gonit cu dispreț

de la ușa ta. Dar n-am disperat. Am făcut rost de un contract de aprovizionare a armatei... cu carne de vită...

— Și, și! exclamă bătrînul, nerăbdător.

— Și am cumpărat toți caii schilodiți ai cavaleriei...

— Înțeleg! Înțeleg! strigă bătrînul. Și ai descoperit că din ei se poate scoate o carne de vită excelentă.

— Și chiar se scoate! Și chiar se scoate! Iar profiturile sînt imense.

— Cred și eu că sînt!

— Și acum, domnule, solicit dalba mină a fiicei dumitale!

— Dragul meu băiat, e toată ta. O clipă, numai! Pri-

vește-mă drept în ochi. În toată această afacere ai fost mereu loial?

— Pînă în străfundul inimii, strigă William Barker.

— Și, continuă bătrînul cu vocea îngroșată de emoție, ești în favoarea unei continuări viguroase a războiului?

— Sînt, sigur că sînt!

— Atunci, dragul meu băiat, ia-o! Maria, copila mea, apropie-te. Iubitul tău William te cere de nevastă. Fiți fericiți, copiii mei! Și oricare va fi soarta noastră, să sprijinim din toate puterile guvernul!

În românește de PETRU IAMANDI

— Domnișoară, nu sînteți dornică să aflați ce frumuseți ofeală dragostea?

— Nu. În primul rînd, sînt prea tînără pentru asta, în al doilea rînd, nu mă interesează, iar în al treilea, am deja doi copii.

— Iubitule, asta este cea mai frumoasă noapte a nunții pe care am trăit-o!

— Am visat azi-noapte că mi-ai dăruit un șirag de diamante. Nu știu ce înseamnă asta!

— Așteaptă pînă diseară, dragă.

Și soția așteptă. Seara primi cadou o carte de visuri.

Țopescu și scamatorul

Spectatorii care ocolesc de la o vreme Sala Polivalentă trebuie să știe că riscă mari goluri în cultura generală. Aici abundă (ca și în alte timpuri, fie ele și odioase!) numeroase reprezentații, una mai insolită decât alta. Pe Puiu Călinescu, miortlând, îl poți obține în noaptea motanilor amorezați, lui Nae Lăzărescu, țiganizind, îi găsești fără osteneală înlocuitori în Ferentari, cumpărând un disc, o porți la inimă pe Romica Puceanu, dar o săritură în gol și o cădere în plin a Mopsului (Dumitrache) nu o aplauzi decât dacă vii la fața locului. Spectatorul ideal nu se mulțumește cu mijloacilor și înlocuitori, ci adoră scenele pe viu, incomparabil mai captivante decât oricare altele, rețușate în laboratoare și re-animată în policlinici. Ultimele reprize ale „mexicanilor” șaptezeciști au avut de toate, chiar și fotbal uneori. Doar se întreceau gratuit (!) fotbalistii care nu ne făuseră chiar de ris peste ocean, împotriva lui Pele. Injecțat cu esență de prune, Giscanu, alias Dobrin, și-a păstrat aceeași legănare a aripiilor, chiar și atunci când e pe centru, derutându-l pe Lajos Sătmăreanu, statuar ca Dumitru Popescu-Dumnezeu, în compania lui Tudor Postelnicu și însoțitorilor săi deghizați. Aurică Beldeanu, supranumit inspirat, de Ioan Chirilă, Vulpea deșertului, profitând de deruta lui Saddam Hussein, și-a luat drept țintă barele și peluza, ignorând parcă preocuparea lui Costică Ștefănescu de a se specializa în lovirea becurilor din sală. În actuala criză, mulțimea lor aici era o sfidare pentru noi toți. Gigi Tătaru, Donose, Balaci și toți ceilalți au încercat să-și prezinte numerele dar, oricâte eforturi ai face, cind ai alături un erou de ieri, de azi, de mine, după cum ne indică barometrul simpatizilor, al cărui joc de aripi, de picioare și doar arareori de cap — fiindcă trebuie și-acesta folosit la ceva — îl scotă din scaun (în care s-a ancorat bine) pină și pe acad. dr. găgăuz Alexandru Birlădeanu, orice efort e zadarnic. În recitalurile-l ample — numai senatorul rar spălat în apele mării, Gheorghe Dumitrescu i-ar putea fi concurent și de ce nu, partener — Rică Răducanu strălucește ca un alambic în funcțiune. Uguie, face reclama șuncii de Giulești, împarte cu dărnice vorbe pestrite, dă culoare atacului, jonglează balonul și, ce-i mai important, inserie. E golgeterul suselor la zi: 28 de „boabe”. O cifră greu de atins chiar și de un înaintaș care stă înfipt în coasta apărării adverse și la fel în bugetul organizatorilor, atât de mulți cu acest prilej, că ne-ar trebui un spațiu amplu să-i numărăm. Așadar, Rică, Artistul desăvîrșit. Cind atacă, asemenea lui Radu Ceantea, intră în alertă Domokos Geza ca și Naghi, în vreme ce Iosefni, recent alungat din patul scirțitor al lui Buhoin, își teme reputația. Firesc. Pe parchetul de la Polivalentă, Ricianu e un uragan, un vulcan, un vreasă din ramura Brătienilor spumegînd (troznînd?) la microfon împotriva guvernului care nu vrea cu nici un chip să demisioneze. Dacă n-ar fi la pupitru Cristian Țopescu să mai desumfle roțile atacantului cu cite o glumă bună sau o ironie subtilă, Rică ar putea parafraza pe Flaubert: „Circul sint eu. Potțiți la circ!”

Mulțumim! Am fost. Poate o să mai revenim. După cum evoluează economia de piață și la noi, se pare că nimeni nu mai are chef să-și pună ghețele în cui, chiar dacă acestea-s uzate. Vom juca și desculți. Dacă nu curge, mai pică și, în plus, nu ne pierdem popularitatea. Ce față a căpătat ea, nu ne mai interesează. Doar comedia e încă rege. Iar președinte, arareori, cind zimbește.

MARIUS TUPAN

PROTEST

Noi, obiecte neinsuflăite, sticle de whisky, cartușe de Kent, bijuterii, podoabe, straie, aparate casnice și alte fleacuri protestăm împotriva melodiilor populare, ajunse și ieșite de pe micul ecran, care nu suflă nici o vorbă despre ajutorul ce l-am dat pentru a rămîne mereu în actualitate. E adevărat că patrioticele jocuri (și cintece) se făceau la Cabinetul 2, unde televiziunea își avea reprezentantul de nădejde, același care ne strunește și acum, dar fără noi mulți cîntăreți s-ar fi pierdut pe drum — să nu vorbim de amnezie — căci ochii care nu se văd se uită. Noi am constituit și constituim încă tezaurul folcloric al unor emisiuni și tot datorită nouă unii mesageri ai creației

populare, oricît ar fi ei de hărăziți, dacă nu-s și... dotați nu calcă pe urmele unor întreprinzători. Cerem, așadar, să ni se asigure popularitatea pe care o merităm, altfel intrăm în greva infometării altora (!) ca acei insectați de adevăr să cunoască contribuția noastră în folclorul românesc.

Nota redacției

Am luat notă de protestul dumneavoastră și vom încerca, în numerele viitoare, să jucăm cu obiectele, pardon, cărțile pe față. N-ar fi bine totuși pînă atunci să vă constituiți într-o ligă a cadourilor deposedate? Se practică și este mult mai eficientă.

ANUNȚ DISPERAT

În acest moment, citiți ultimul număr din LUCIFER opărut în LIBERTATE!
Conform noii legi a suprimării libertăților presei, nimeni nu ne mai garantează nimic. Nici măcar dreptul la replică.
De aceea, de acum încolo, vom recurge la ediții stradale, vorbite.
Dacă nu, și atunci...

Vocea patriotului național răspunde cititorilor

■ Dl. Mișu Purcea, jud. Giurgiu, specialist în descifrarea operei marelui Nostradamus, ne pune la curinte cu o descoperire interesantă pentru națiunea română care a purces pe calea, fără întoarcere, a democrației originale. Astfel, după Nostradamus, în anul 2008 Uniunea liberală Ion Ion Brătianu va deveni partid de guvernământ. Cică în același an sacru, aripa tinăra liberală va îmbătrîni brusc.

■ Onorabilul domn Mitu Califurnache, București, str. Infanteriei, nr. 5 bis, ne încunostințează plin de indignațiune că în rafturile magazinelor noastre încă neprivatizate, din cind în cind sunt puse-n vînzare conserve numite gulas. Or, gulașul, se știe, e producțiune culinară totalmente bozgo-rească. D-le M.C., anunțați gurmanzii de la România Mare ca ei să ceară înlocuirea spurcatului cuvînt gulaș cu parfumatul cuvînt neaș tochtură. Deși cutiile de conserve, etichetate într-un fel sau altul, tot veche fiertură socialistă conțin, este preferabil să ne potolim foamea cu denumiri naționale.

■ Un mișel anonim, siguralmente destabilizator al amorului sfînt, mă jignește crunt asemuind-o pe angelul meu radios Zița cu d-na Gabriela Nea-

gu, vorbitoare la TVR. Rușine, de trei ori rușine!

■ Pe căi ocolite, reporterii noștri au aflată că și periodicul anticomunist Evropa (directore Ilie Neacșu) va accorda premii importante. Pentru subtilă activitate ziaristică sînt propuși premierii D. Bălăeț și distinsa tovarășă Angela Băcescu, iar pentru beletristică este avut în vedere simpaticul și bravul luptător Eugen Florescu, autorele unui roman în curs de aparițiune-n Coreea de Nord. Pe lista premițiilor, pentru exemplară activitate patriotică și civică în timpul revoluției e trecut, ghinărulul Iulian Vlad. Juriul de premiere este format din elita intelectualității române: prof. Deladeva, criticul literar Valeriev Cristea, gazetarii Pericle și Alcibiade precum și prozatoarele Radu Theodoru (fost colonel de aviație și erou de rezel). Cu ocaziunea premierii, dl. C. V. Tudor,

adevărat tribun al poporului, va cuvînta despre aportul tracilor la descoperirea Americii.

■ „Un grup de români lucizi” din Sectorul agricol Ilfov, ne scrie că ține să protesteze vehement în contra existenței pe pămîntul nostru a spiritelor reacționare Ștefan Agopian și Vartan Arachelian, armeni și lifte spurcate. Grupul, care poartă semnătura Ivănică Ivan, cere ca sus-numiții să dispară imediatamente în Armenia unde, dacă poftesc, pot întemeia și o Vatră. Stimăți români ilfoveni, întrucît noi nu suntem patrioți de gradul I, n-avem căderea să acționăm. Ca atare, scrieți direct Fundațiunea România Mare, ce conține în burta ei națională mulți pui de lei, gata a lua în orice moment hotărîri ferme.

■ D-na profesoară Anița Sorcov (urbea Vaslui), membră F.S.N., expediază redacțiunii noastre rinduri re-

vărsate de indignațiune. Zice dinsa că popularul senatore dr. Gheorghe Dumitrescu să interzică numai decît publicațiunile care reproduc nuduri de femei goale, adică imagini care dezlănțuie instincte animalice, împingîndu-i pe tineri în stradă ca să protesteze în contra emanației. În locul acestor porcării condamnate și de Lenin, d-na prof. propune citirea ziarelor AZI, Dimineața, Democrația, Renașterea bănățeană și, neapărat, România Mare. Aveți rezon și subscriem.

■ Harnicul nostru corespondinte volintir Lache Mache din Oltenița ne trimite o lungă depeșă din care aflăm că, săptămîna trecută, mîndra urbe portuară de pe stînga Dunării a fost vizitată de scriitorile Radu Theodoru. Bravul fiu al poporului suveran a vorbit din balconul primăriei, anunțînd că odată cu dezghețul apelor dorește a porni cu iahtul DECEBAL III pe urmele vestitului Maghellan. Corespondentele precizează că de astă dată dl. R. Th. nu purta uniformă, era numai în civil, încins cu briu roșu.

RICĂ VENTURIANO
student în drept și publicist

Director : LAURENȚIU ULICI ■ Redactor-șef : MARIUS TUPAN ■ Redactor artistic : ALEC MACRI

Abonamentele la Lucifer se pot face la toți difuzorii și factorii postali între 1 și 15 ale fiecărei luni. Difuzorii particulari se pot adresa la redacția revistei
Redacția și administrația : Calea Victoriei 133, tel. 59 67 60